На квітки первісні Мая,
На розкішну ярину
Темних хмар зловісна зграя
Сипле білу пелену.
І квітки обваженілі
Хилють зблідлеє чоло;
їх морозом вже прибило,
їх снігами замело!
Серце сумне, серце хворе,
Теж прибите на цвіту,
Необоре, тяжке горе
Нищить силу молоду.
Де ж, життя, твоя принада,
Молоді, весняні сни?
Темно скрізь... на душу пада
Сніг довічної зими...